

Arrest

nr. 313 967 van 3 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 551
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 september 2024 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart sedert augustus 2023 in Frankrijk te verblijven in het kader van ingenieursstudies. Hiervoor was hij in het bezit gesteld van een door de Franse autoriteiten uitgereikt visum type D, geldig van 18.08.2023 tot 27.08.2024.

Omdat verzoeker zijn studies wenste verder te zetten, diende hij op 6 mei 2024 een verzoek tot verlenging van zijn verblijfskaart als student in.

Door de Franse autoriteiten werd hem in dit verband een document afgeleverd met vermelding "*attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour*". Hierin wordt vermeld dat verzoeker op grond van deze aanvraag verder in Frankrijk mag verblijven tussen 21/07/2024 en 20/10/2024.

Hierin kan ook gelezen worden : *“ce document autorise le franchissement des frontières de l'espace Schengen”*.

Op 28 september 2024 werd verzoeker door de met grenscontrole belaste autoriteiten tegengehouden op de luchthaven in Zaventem, komende van een vlucht uit Monastir (Tunesië). Hij was in het bezit van een geldig Tunesisch paspoort, met daarin een visum type D, afgeleverd door de Franse autoriteiten, geldig van 18/8/2023 tot 27/8/2024. Tevens was verzoeker in het bezit van het voormelde attest.

Dezelfde dag trof verweerder een beslissing tot teruggrijping. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Ref.: [...] TERUGDRIJVING

op 28.09.2024 om 20.30 uur aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende: C.S.

de heer / mevrouw :

naam G. voornaam C. geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) mannelijk die de volgende nationaliteit Tunesië wonende te [...]

houder van het document PP nummer [...]afgegeven te [...] op 18.04.2023

houder van het visum nr. [...] van het type D afgegeven door Frankrijk geldig van 18/07/2023 tot 27/08/2024 voor een duur van 1 Jaar, met het oog op ' studies

afkomstig uit [...] met R [...], op de gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de tot het grondgebied, het verblijf, de en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

x (C) Is niet in bezit van een geldig visum of een machtiging tot verblijf(art. 3, eerste lid, 1°/2°

*Reden van de betrokkene een vervaren D visum en een Attestation de prolongation dinstruction denunde de renouve"ement de titre de sejour, Dit document is niet visumvervangend en bijgevolg niet grensoverschrijdend,
(...)"*

Verweerder trof op 28 september 2024 tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen*

de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekers terugnrijving is voorzien voor 5 oktober 2024. Verzoeker bevindt zich te dien einde in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

“schending van artikel 3, eerste lid 1/2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, vertrouwens-, redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel”

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.1

Dat verweerder als motivatie in de beslissing tot terugnrijving verwijst naar artikel 3, eerste lid 1/2° van de Wet van 15 december 1980 en stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf :

“Betrokkene reist met een vervallen D visum en een attestation de prologation d’instruction d’une demande de renouvellement de titre de séjour. Dit document is niet visumvervangend en bijgevolg niet grensoverschrijdend”.

Verzoeker is in het bezit van een visum D, dat inmiddels reeds vervallen is, doch waarvan het verblijfsrecht dat bekomen werd op grond van dit visum, inmiddels verlengd werd door de Franse autoriteiten tot 20 oktober 2024 en dit in afwachting van de beslissing tot verlenging van zijn studentenverblijf (stuk 3).

Aangezien verzoeker voor het academiejaar 2024 – 2025 reeds werd ingeschreven aan de CSB school te Charbonnière-les-Bains (stuk 4) en hij nog steeds aan alle verdere voorwaarden voldoet, zal het verblijfsrecht van verzoeker normalerwijze verlengd worden met één jaar.

Dat de toegang tot het Belgische grondgebied aan verzoeker geweigerd wordt op grond van artikel 3, eerste lid, 1/2° Vw., doch deze bepaling enkel van toepassing is op vreemdelingen die een verblijf op het Schengengrondgebied beogen voor maximum 3 maanden, zijnde een kort verblijf, wat in casu dus niet het geval is.

Immers, uit de voorbereidende werken blijkt dat artikel 3 Vw. de bedoeling heeft om artikel 5, al. 1, c van het Schengenverdrag om te zetten in nationale wetgeving. Dit verdrag werd later omgezet in Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore).

Dat artikel 3 Vw. de uitvoering vormt van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscore (zie o.m. Wetsontwerp betreffende maatregelen van bestuurlijke politie inzake reisbeperkingen en het Passagier Lokalisatie Formulier en houdende wijzigingen van diverse wetsbepalingen betreffende het Informatieveiligheidscomité” van 11 april 2023, Parl. St. Kamer 2022-2023 nr. 55 3264/001, MvT, 30: “Artikel 3 van de wet van 15 december 1980 vormt de uitvoering van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscore”).

Artikel 6 van de Schengengrenscore bepaalt de voorwaarden waaraan derdelanders moeten voldoen indien zij toegang wensen te krijgen tot het Schengengrondgebied. Uit de aanhef van dit artikel blijkt dat het enkel gaat om een verblijf dat niet langer dan 90 dagen duurt binnen een tijdspanne van 180 dagen.

Bovendien wordt in artikel 6.5 Schengengrenscore een afwijking voorzien voor houders van een visum lang verblijf en wordt duidelijk gesteld dat, in afwijking van het eerste lid, aan derdelanders die niet voldoen aan deze voorwaarden, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere

duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven.

Dat aan verzoeker, die over een verblijf van langere duur beschikt in Frankrijk, dan ook de toegang tot het grondgebied dient verleend te worden zodat hij zich naar Frankrijk kan begeven, waar zijn studentenverblijf vrijwel zeker zal verlengd worden en waar hij reeds is ingeschreven voor het volgen van verdere studies voor het academiejaar 2024 – 2025.

Voorts bepaalt artikel 14 Schengengrenscore als rechtsgrond voor de weigering van toegang, het niet voldaan zijn aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel , met uitzondering van de derdelanders zoals beoogd in artikel 6.5, zijnde de houders van een verblijfsrecht of een visum lang verblijf.

Bijgevolg laat noch artikel 3 Vw., noch de Schengengrenscore aan de grenspolitie toe om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren aangezien hij houder was van een (vervallen) visum D, dat inmiddels verlengd werd door het attestatie de prolongation.

Ten overvloede staat op dit attestatie de prolongation uitdrukkelijk in het vermeld : **“ce document autorise le franchissement des frontières de l'espace Schengen”** (stuk 3), zodat de Franse autoriteiten een totaal andere mening zijn toegedaan dan de Belgische autoriteiten.

Dat in casu bijgevolg een rechtsgrond ontbreekt voor het nemen van de bestreden terugdrijving, zodat de bestreden beslissing gemotiveerd werd op een foutieve rechtsgrond.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹

1 MAST A., e.a., “Overzicht van het Belgische administratief recht”, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694. .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

1.2.

Dat er geen twijfel over kan bestaan dat verzoeker volledig te goeder trouw het Belgisch grondgebied wilde binnenreizen, aangezien hem door de Franse autoriteiten een document werd afgeleverd waarop uitdrukkelijk vermeld stond dat verzoeker hiermee de grenzen van het Schengengrondgebied mocht overschrijden (stuk 3).

Dat verzoeker dan ook het gerechtvaardigde vertrouwen had dat hij mocht reizen binnen Schengen met zijn Frans verblijfsdocument en in casu dan ook het vertrouwensbeginsel geschonden werd, aangezien verweerder geen gevolg geeft aan een verblijfsdocument dat door een andere lidstaat werd afgeleverd.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

*Tevens is er sprake van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel dat een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).*

1.3.

Dat de bestreden beslissing bovendien nalaat rekening te houden met alle feitelijke omstandigheden.

Dat verzoeker immers reeds sedert augustus 2023 legaal in Frankrijk verblijft in het kader van zijn ingenieurstudies en verzoeker op 6 mei 2024 een aanvraag heeft gedaan tot verlenging van zijn verblijf.

Dat in afwachting van de beslissing omtrent de verlenging van zijn verblijf, aan verzoeker een tijdelijk verblijfsdocument werd afgeleverd dat geldig is tot 20 oktober 2024 en waarmee verzoeker legaal in Frankrijk kan verblijven (stuk 3).

Dat dit document tevens vermeld dat verzoeker het recht heeft met dit document de Schengengrenzen te overschrijden (stuk 3).

Dat verzoeker bijgevolg over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt, zodat de bestreden beslissing volkomen onredelijk is aangezien verzoeker hierdoor terug naar Tunesië dient te keren en vandaar opnieuw naar Frankrijk dient in te reizen.

Met het risico dat verzoeker niet tijdig meer in Frankrijk raakt, waardoor hij vooreerst het Franse grondgebied niet zal kunnen betreden en hij tevens de beslissing betreffende de verlenging van zijn studentenverblijf niet in ontvangst zal kunnen nemen, met mogelijke repercussies.

Dat door verweerder dan ook geenszins een grondig voorafgaand onderzoek en een grondig verhoor van verzoeker is gebeurd alvorens verzoeker op 28 september 2024 een beslissing tot teruggrijving en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen paats met het oog op verwijdering, te betekenen.

Dat verweerder dan ook geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke omstandigheden, zodat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

1.4.

Dat de bestreden beslissing tenslotte het redelijkheidsbeginsel schendt door verzoeker te verplichten via Tunesië naar Frankrijk te reizen, terwijl verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt en verzoeker – na zijn vrijlating – naar Frankrijk zal doorreizen.

Dat verzoeker door de bestreden beslissing echter verplicht wordt om eerst met het vliegtuig terug te keren naar Tunesië, om vervolgens met het vliegtuig naar Frankrijk te reizen.

Dat dit vanuit ecologisch en financieel oogpunt totaal onbegrijpelijk is en de bestreden beslissing dan ook het redelijkheidsbeginsel schendt.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen.

De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

1.5.

Verzoeker vraagt dan ook de beslissing tot terugnrijving en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats te schorsen.

Verzoeker derhalve vrij te laten en hem toe te laten op het Belgisch grondgebied, ondergeschikt te bepalen dat verzoeker naar Frankrijk dient te worden overgebracht/teruggedreven”.

2.3.3. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Ze motiveert aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een schending daarvan blijkt dan ook niet. De ruime theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over de formele motiveringsplicht kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

2.3.4. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven van de bestreden beslissing worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen in het verzoekschrift aangaande de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht alsook van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3.5. Eerste inhoudelijke kritiek die verzoeker uit is dat de bestreden beslissing een foutieve rechtsgrond vermeldt. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet, zo stelt verzoeker, is van toepassing op vreemdelingen die een verblijf viseren van maximaal drie maanden op het Schengengrondgebied, nu deze bepaling de omzetting vormt van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscore. Verzoeker beoogt dat hij echter een lang verblijf als student in Frankrijk viseert. Het oorspronkelijk visum type D dat door de Franse autoriteiten werd uitgereikt te dien einde is weliswaar vervallen, maar het verblijfsrecht “ *dat bekomen werd op grond van dit visum, [werd] inmiddels verlengd door de Franse autoriteiten tot 20 oktober 2024 en dit in afwachting van de beslissing tot verlenging van zijn studentenverblijf*”. Volgens verzoeker kan de toegang aan derdelanders die niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore enkel geweigerd worden als het niet gaat om een personen met een verblijfstitel of personen in het bezit van een visum lang verblijf. Hij baseert zich daarvoor specifiek op artikel 6.5 van de Schengengrenscore dat houders van een verblijfstitel of personen in het bezit van een visum lang verblijf een recht van doorreis verschaft naar de lidstaat die ze heeft verstrekt.

2.3.6. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in het uitgangspunt van zijn betoog. Hij is immers niet in het bezit van een geldig visum type D en evenmin van een geldige Franse verblijfskaart als student. Hij reisde immers met een Tunesisch paspoort, een vervallen Frans D-visum en een “*Attestation de prolongation d’instruction d’une demande de renouvellement de titre de séjour*”. Dit laatste attest wijst erop dat er een aanvraag tot verlenging van een verblijfsvergunning hangende is, waarvan de Raad wil aannemen dat het de verlenging van een verblijf als student betreft. Verweerder beschouwt dit niet als een grensoverschrijdend document en geeft dit dus niet de waarde van een visumvervangend verblijfsdocument. Verzoeker slaagt er niet in dit onderuit te halen zoals hierna blijkt. Verzoeker kan zich dan ook niet de status toe-eigenen van een persoon met een verblijfstitel lang verblijf of een visum type D zodat artikel 6.5. van de Schengengrenscore hoe dan ook niet van toepassing is. Intenties voor een lang verblijf en een hangende aanvraag in dit verband zijn niet relevant, evenmin als een inschrijving in een Franse school voor het academiejaar 2024-2025 (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) of de verwachting dat zijn aanvraag voor een verlenging van een verblijfsvergunning als student tot een positieve uitkomst zal leiden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet geen correcte rechtsgrond is in zijn geval.

2.3.7. Tweede inhoudelijke kritiek die verzoeker uit betreft de voormelde “*attestation de prolongation d’instruction d’une demande de renouvellement de titre de séjour*”. Verzoeker wijst erop dat verweerder de door hem aangehaalde beginselen van bestuur schendt door geen rekening te houden met het feit dat dit

document uitdrukkelijk voorziet dat hij de hiermee de grenzen van het Schengengrondgebied mag overschrijden.

2.3.8. Het document stelt inderdaad, "Ce document autorise le franchissement des frontières de l'espace Schengen". Echter is het zo dat Schengenlidstaten niet ad hoc, gelet op de vermeldingen op een document uitgegeven door een andere Schengenlidstaat, oordelen of het een visumvervangend verblijfsdocument betreft dat de houder ervan toelaat om samen met een geldig paspoort het Schengengrondgebied te betreden. Schengenlidstaten signaleren op officiële wijze welke documenten hiervoor in aanmerking komen en ze kunnen worden teruggevonden in de bijlage 22 bij het Praktisch handboek voor de Grenswachter (Brussels, 28.10.2022 C(2022) 7591 final, terug te vinden op: [Border crossing - European Commission \(europa.eu\)](https://europa.eu/europa.eu) - , dat de titel draagt, "Lijst van de door de Lidstaten afgegeven verblijfsdocumenten". Verweerder voegt dit bij zijn nota met opmerkingen en het is inderdaad zo dat de "attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour" die verzoeker bij zich had toen hij zich aanbood aan de Belgische grens, niet figureert op de lijst van Franse verblijfsdocumenten. Figureren hierop wel:

"2. All other documents issued to third-country nationals authorising a stay in, or re-entry into, the territory

- Autorisation provisoire de séjour

(Temporary authorisation to stay)

- Récépissés de renouvellement de demande de titre de séjour, accompagnés du titre de séjour périmé ou d'un visa D de long séjour d'une durée de validité comprise entre 4 et 12 mois, périmé (à l'exclusion du visa D comportant la mention 'Dispense temporaire de carte de séjour')

(Receipts for a renewed application for a resident permit, together with the expired residence permit or an expired type-D long-stay visa, valid for a period of between 4 and 12 months (excluding type-D visas marked 'Dispense temporaire de carte de séjour' ('Temporarily exempt from residence permit'))

- Attestation de prolongation d'instruction d'une demande de titre de séjour, accompagnée du titre de séjour périmé ou d'un visa D de long séjour périmé d'une durée de validité comprise entre 4 et 12 mois, (à l'exclusion du visa D comportant la mention «Dispense temporaire de carte de séjour»)

(Certificate extending the examination of an application for a residence permit, together with the expired residence permit or an expired type-D long-stay visa, valid for a period of between 4 and 12 months (excluding type-D visas marked 'Dispense temporaire de carte de séjour' ('Temporarily exempt from residence permit'))).

- Attestation de décision favorable sur une demande de titre de séjour

(Certificate proving a favourable decision with regards to an application for a residence permit).

- Attestation d'enregistrement de demande de titre de séjour en ligne délivrée aux ressortissants britanniques dans le cadre de l'application de l'accord de retrait du Royaume-Uni de l'Union européenne

(Certificate of online application for a resident permit issued to UK nationals in the framework of the application of the Withdrawal Agreement of the United Kingdom from the European Union).

- Attestation de décision favorable sur une demande de renouvellement de titre de séjour (Certificate proving a favourable decision with regards to an application for a renewal of a residence permit)

- Attestation de décision favorable sur une demande de duplicata de titre de séjour (Certificate proving a favourable decision with regards to an application for a duplicate residence permit)".

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat verweerder het "attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour" niet beschouwt als een visumvervangend document dat de houder ervan toelaat om het Schengengrondgebied te betreden. De Raad kan aannemen dat verzoeker werd misleid door de vermelding "Ce document autorise le franchissement des frontières de l'espace Schengen" maar aan de grondslag hiervan ligt prima facie een fout van de Franse autoriteiten door het betrokken document niet te laten opnemen op de voormelde bijlage 22. Daar kan bovendien aan toegevoegd worden dat het betrokken document expliciet vermeldt dat het enkel geldig is indien het vergezeld is van de vorige verblijfstitel zelfs als deze verstreken is (" Cette attestation n'est valable qu'accompagnée du titre précédemment détenu même s'il est arrivé à expiration"). Verzoeker had zijn verstreken Franse verblijfsvergunning niet bij en voegt het ook niet bij zijn verzoekschrift.

2.3.9. Verzoeker benadrukt dat hij beschikt over een verblijfsrecht in Frankrijk en wijst opnieuw naar de hierboven besproken documenten, maar de vaststelling blijft dat verzoekers verblijfsvergunning als student verlopen is, dat hij niet beschikt over een verlengende verblijfsvergunning als student noch over een verlengde visum type D. Dat het "attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour" hem toelaat om tot 20 oktober 2024 in Frankrijk te verblijven in afwachting van een verlenging van zijn verblijfstitel, kan niet tot een ander oordeel leiden. Het lijkt meer een informatie te zijn bestemd voor de Franse autoriteiten als verzoeker zich op Frans grondgebied bevindt en aldaar gecontroleerd wordt. Bovendien blijft de vaststelling dat dit attest pas geldig is als het vergezeld is van een verstreken Franse verblijfsvergunning. Verzoeker had die zoals gezegd niet bij zich en voegt het ook niet aan zijn verzoekschrift.

2.3.10. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt door hem te verplichten via Tunesië naar Frankrijk te reizen, terwijl verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoeker over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt en verzoeker – na zijn vrijlating – naar Frankrijk zal doorreizen. Verzoeker acht dit ook vanuit ecologisch en financieel oogpunt totaal onbegrijpelijk en hierdoor schendt de bestreden beslissing naar zijn oordeel dan ook het redelijkheidsbeginsel. De Raad verwijst vooreerst naar het gestelde in punt 2.3.9. De door verzoeker beschreven remediëringsweg maakt voorts niet dat de bestreden beslissing als onwettig moet beschouwd worden. De Raad toetst tot nader order ook niet aan ecologische en financiële standaarden. Waar verzoeker nog wijst op het risico dat hij niet tijdig meer in Frankrijk raakt, waardoor hij het Franse grondgebied niet zal kunnen betreden en hij tevens de beslissing betreffende de verlenging van zijn studentenverblijf niet in ontvangst zal kunnen nemen met mogelijke repercussies, betreffen dit louter hypothesen. Al het voormelde hoort ook eerder thuis in een betoog inzake de andere te vervullen voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen nadeel dat hij riskeert te ondergaan indien de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet bevolen wordt.

De Raad kan zich bovendien aansluiten bij het volgende verweer in de nota met opmerkingen:

“Meer zelfs, de redenering van verzoekende partij zelf is onredelijk: landen moeten hun grenscontroles uitvoeren, en het toelaten van personen die niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden alleen om (een) extra vlucht(en) te vermijden, zou onredelijk zijn en zou die grenscontrole ondermijnen.

Bovendien gebeuren de terugdrijvingen via bestaande commerciële vluchten zodat deze vluchten hoe dan ook plaatsvinden, ongeacht of de vreemdeling aan boord is. De ecologische (en financiële) impact is dan ook in iedere hypothese zeer gering.

Het zou uiteraard niet in het algemeen belang zijn om de binnenkomstvoorwaarden te versoepelen alleen vanwege zorgen over de ecologische impact van terugvluchten, en dat geldt overigens des te meer gezien de minimale extra uitstoot bij het plaatsen van een persoon op een al geplande vlucht.”

Het enig middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat geen ernstig middel ontwikkeld werd, volstaat voor de verwerping van de ingediende vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

M. EKKA